

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๒/๒๕๕๖

วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท กรุงเทพปิยะพันธ์ จำกัด กับพวก) ในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๘๗๕/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท กรุงเทพปิยะพันธ์ จำกัด กับพวก) ในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๘๗๕/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ สรุปข้อเท็จจริงตามคำร้องได้ ดังนี้

๑. ผู้ร้องเป็นจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๘๗๕/๒๕๕๓ ของศาลจังหวัดนนทบุรี ระหว่าง ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัท กรุงเทพปิยะพันธ์ จำกัด ที่ ๑ กับพวก รวม ๕ คน จำเลย ฐานผิดสัญญากู้ยืม เบิกเงินเกินบัญชี ตั๋วสัญญาใช้เงิน บังคับจำนอง และค้ำประกัน จำนวนทุนทรัพย์ ๒๑๕,๑๖๓,๗๑๒.๕๑ บาท

๒. โจทก์ประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์ มีสาขาเปิดดำเนินการอยู่ทั่วราชอาณาจักร รวมทั้ง สำนักงานใหญ่ และสาขานนงแห่งพัฒนา ด้วย จำเลยในคดีนี้เดิมเป็นลูกหนี้ของธนาคารไทยท努 จำกัด เมื่อโจทก์ได้จดทะเบียนแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัด ใช้ชื่อว่า บริษัทธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน) โจทก์จึงได้มาซึ่งทรัพย์สิน หนี้ สิทธิ และความรับผิดชอบของธนาคารไทยท努 จำกัด (เดิม) ทั้งหมด รวมทั้งมูลหนี้จำเลยทั้งห้าที่มีอยู่กับธนาคารไทยท努 จำกัด ด้วย ต่อมาบริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ยื่นคำร้องขอสวมสิทธิเข้าเป็นโจทก์ในคดีนี้ ตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ คำร้องอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดนนทบุรี

จำเลยทั้งห้าได้ให้การต่อสู้ฟ้องของโจทก์ในประเด็นต่างๆ อาทิ เรื่องอำนาจฟ้อง ฟ้องเคลือบคลุม มิได้ส่งจ่ายเช็คเพื่อเบิกเงินเกินบัญชีตามจำนวนที่โจทก์กล่าวอ้าง การคำนวณดอกเบี้ย โดยมีชอบด้วยกฎหมาย ฯลฯ นอกจากนั้น จำเลยทั้งห้า โดยทนายความผู้รับมอบอำนาจ ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๔ ต่อศาลจังหวัดนนทบุรี สรุปความเฉพาะในส่วนของบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้ว่า

การที่พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์ที่เป็นสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ หากบริษัทบริหารสินทรัพย์มอบหมายให้ผู้รับชำระหนี้เดิมเป็นตัวแทนเรียกเก็บและรับชำระหนี้ที่เกิดขึ้น การโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเป็นอันชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” และมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ บริษัทบริหารสินทรัพย์อาจเรียกเก็บดอกเบี้ยจากลูกหนี้ตามสัญญาเดิมได้ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยตามสัญญาเดิม ณ วันที่รับโอนมา แต่ถ้าสัญญาเดิมได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยเป็นอัตราลอยตัวและไม่มีฐานในการคำนวณของสถาบันการเงินเดิมให้อ้างอิงได้ ให้คำนวณอัตราดอกเบี้ยตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ให้ลูกหนี้ตามสัญญาเดิมกู้ยืมเงินเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มมูลค่าของทรัพย์สินที่รับโอน ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถเรียกเก็บดอกเบี้ยได้ตามอัตราที่ตกลงกัน” วรรคสาม บัญญัติว่า “การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง มิให้นำมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับ แต่จะเรียกเก็บดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดมิได้” เห็นได้ว่าเป็นการให้สิทธิแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์เหนือกว่าบุคคลทั่วไป โดยให้ได้รับยกเว้นการที่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ และมาตรา ๖๕๔ เป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ซึ่งกำหนดไว้ชัดเจนให้บุคคลได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม จะกระทำมิได้ และขอให้ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งความเห็นดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลจังหวัดนนทบุรีพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำโต้แย้งของคุณความยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว และมีสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงมีคำสั่งให้รอการพิเคราะห์คดีไว้ชั่วคราว และส่งสำนวนคดีดังกล่าวมายังศาลรัฐธรรมนูญขอให้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญ มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ และมีมติให้รับไว้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ และต่อมา เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ศาลรัฐธรรมนูญได้อภิปรายในประเด็นที่ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้ง

ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ แล้วเห็นควรให้ศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการคำนวณอัตราดอกเบี้ย กรณีกำหนดอัตราดอกเบี้ยเป็นอัตราลอยตัวและไม่มีฐานในการคำนวณของสถาบันการเงินเดิมให้อ้างอิงได้ และกรณีบริษัทบริหารสินทรัพย์ให้ลูกหนี้ตามสัญญาเดิมกู้ยืมเงินเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มมูลค่าของทรัพย์สินที่รับโอน ซึ่งสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญได้มีหนังสือให้ธนาคารแห่งประเทศไทยชี้แจงในประเด็นดังกล่าวตามหนังสือสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ศร. ๐๐๐๓.๕/๑๕๘ ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และที่ ศร ๐๐๐๓.๕/๑๖๗ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และธนาคารแห่งประเทศไทยได้ตอบตามหนังสือลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๖ สรุปได้ ดังนี้

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ บัญญัติว่า

“ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ บริษัทบริหารสินทรัพย์อาจเรียกเก็บดอกเบี้ยจากลูกหนี้ตามสัญญาเดิมได้ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยตามสัญญาเดิม ณ วันที่รับโอนมา แต่ถ้าสัญญาเดิมได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยเป็นอัตราลอยตัวและไม่มีฐานในการคำนวณของสถาบันการเงินเดิมให้อ้างอิงได้ ให้คำนวณอัตราดอกเบี้ยตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด

ในกรณีที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ให้ลูกหนี้ตามสัญญาเดิมกู้ยืมเงินเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มมูลค่าของทรัพย์สินที่รับโอน ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถเรียกเก็บดอกเบี้ยได้ตามอัตราที่ตกลงกัน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง มิให้นำมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับ แต่จะเรียกเก็บดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศกำหนดมิได้”

เหตุผลที่กฎหมายให้อำนาจธนาคารแห่งประเทศไทยออกประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยตาม มาตรา ๑๐ วรรคสาม ธนาคารแห่งประเทศไทยชี้แจงว่า เพื่อคุ้มครองลูกหนี้ และไม่ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เรียกเก็บดอกเบี้ยสูงเกินไปจนลูกหนี้ไม่สามารถฟื้นฟูกิจการได้ แต่อย่างไรก็ตามธนาคารแห่งประเทศไทยยังไม่ได้ออกประกาศกำหนดอัตราดอกเบี้ยดังกล่าว ทั้งนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยให้เหตุผลว่า ในสถานการณ์ปัจจุบันอัตราดอกเบี้ยไม่สูงมากนัก และอยู่ในระดับที่ลูกหนี้จะสามารถฟื้นฟูกิจการได้ จึงยังไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องกำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม

กรณีที่สัญญาเดิมได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยเป็นอัตราลอยตัว และไม่มีฐานในการคำนวณของสถาบันการเงินเดิมให้อ้างอิงได้ ให้คำนวณอัตราดอกเบี้ยตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนด

ธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เรื่อง การกำหนดสินทรัพย์ด้วยคุณภาพและหลักเกณฑ์ที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ต้องถือปฏิบัติ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๕ กำหนดว่า “ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้

บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าปรากฏว่า สัญญาเดิมกำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้เป็นอัตราลอยตัวและไม่มีฐานในการคำนวณอัตราดอกเบี้ยของสถาบันการเงินเดิมให้อ้างอิงได้ ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์คำนวณอัตราดอกเบี้ยที่จะเรียกเก็บจากลูกหนี้ตามสัญญาเดิมดังกล่าวได้ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยถัวเฉลี่ยจากอัตราดอกเบี้ยสินเชื่อประเภทนั้นๆ ของ ๕ ธนาคารพาณิชย์ใหญ่ ณ วันที่กำหนดอัตราดอกเบี้ยอ้างอิงตามสัญญาเดิม”

กรณีนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ชี้แจงว่า เนื่องจากสถาบันการเงินเดิมได้ถูกปิดกิจการไปแล้ว จึงไม่มีอัตราดอกเบี้ยที่จะใช้เป็นฐานในการคำนวณได้ ธนาคารแห่งประเทศไทยจึงกำหนดให้ใช้อัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ใหญ่ ๕ แห่ง เป็นฐานอ้างอิง ซึ่งน่าจะเป็นธรรมกับลูกหนี้ เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยดังกล่าวจะต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยของธนาคารพาณิชย์ทั่วไป และแม้ธนาคารแห่งประเทศไทยจะมีได้กำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยตามมาตรา ๑๐ วรรคสาม ก็ไม่มีผลกระทบต่อการคิดอัตราดอกเบี้ยลอยตัวดังกล่าว เพราะบริษัทบริหารสินทรัพย์จะเรียกเก็บตามที่กำหนดในมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง คือ หากไม่มีฐานในการคำนวณของสถาบันการเงินเดิมให้อ้างอิง ก็จะใช้อัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ใหญ่ ๕ แห่ง เป็นฐานอ้างอิง

กรณีที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ให้ลูกหนี้ตามสัญญาเดิมกู้ยืมเงินเพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ในการเพิ่มมูลค่าของทรัพย์สินที่รับโอน ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์สามารถเรียกเก็บดอกเบี้ยได้ตามอัตราที่ตกลงกัน และมาตรา ๑๐ วรรคสาม บัญญัติมิให้เรียกเก็บดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่ธนาคารแห่งประเทศไทยประกาศกำหนด

กรณีนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทย ชี้แจงว่า แม้ธนาคารแห่งประเทศไทยมีได้กำหนดเพดานดอกเบี้ย ก็ไม่มีผลกระทบต่อการดำเนินการของบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพราะตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง กำหนดให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เรียกเก็บดอกเบี้ยเงินที่ให้กู้เพิ่มเติมแก่ลูกหนี้ได้ในอัตราที่ตกลงกัน ซึ่งจะเพิ่มความยืดหยุ่นให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เรียกเก็บดอกเบี้ยจากลูกหนี้โดยประเมินจากฐานะ ความสามารถในการชำระหนี้ของลูกหนี้แต่ละรายเป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มความคล่องตัวในการกำหนดเงื่อนไขต่างๆ ในกระบวนการปรับโครงสร้างหนี้อีกด้วย

คำวินิจฉัย

พิจารณาแล้ว เห็นว่ามีประเด็นตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยประเด็น ๒ ประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยคำร้องในกรณีเช่นนี้แล้ว คือ คำวินิจฉัยที่ ๔๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ดังนั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นตามคำร้องซ้ำอีก

จึงเหลือ ประเด็นที่สอง ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องวินิจฉัยเพียงว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้บุคคลมีความเสมอภาคในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม จะกระทำมิได้ เมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ประกอบกับมาตรา ๑๐ แห่งพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของกฎหมาย แม้ต้องการแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพแต่ในขณะเดียวกัน มาตรา ๑๐ ก็มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองลูกหนี้ไม่ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เรียกเก็บดอกเบี้ยสูงเกินไปจนลูกหนี้ไม่สามารถฟื้นฟูกิจการได้ ดังนั้น บทบัญญัติของกฎหมายจึงให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เรียกเก็บดอกเบี้ยจากลูกหนี้ตามสัญญาเดิมได้ไม่เกินอัตราดอกเบี้ยตามสัญญาเดิม ณ วันที่รับโอนมา มิได้บัญญัติให้สิทธิบริษัทบริหารสินทรัพย์เกินกว่าหน้าที่ที่ลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบตามสัญญาเดิม ซึ่งการกำหนดอัตราดอกเบี้ยตามสัญญาเดิมระหว่างสถาบันการเงินกับลูกหนี้ก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน ฯ ซึ่งให้ยกเว้นมิให้นำมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับหรือในกรณีที่สัญญาเดิมกำหนดอัตราดอกเบี้ยลอยตัว และไม่มีฐานในการคำนวณให้อ้างอิงได้บริษัทบริหารสินทรัพย์ต้องใช้อัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ใหญ่ ๕ แห่ง เป็นฐานอ้างอิงซึ่งอัตราดอกเบี้ยเฉลี่ยดังกล่าวจะต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยของธนาคารพาณิชย์ทั่วไป และไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนด เพราะอัตราดอกเบี้ยของ ๕ ธนาคารพาณิชย์ใหญ่ แต่ละธนาคารต้องไม่เกินอัตราที่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นกำหนด ดังนั้น เมื่อนำอัตราดังกล่าวมาคำนวณเฉลี่ยจึงย่อมไม่เกินอัตราที่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นกำหนด หรือในกรณีที่มีการกู้ยืมเงินเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเพิ่มมูลค่าของทรัพย์สินที่รับโอนกฎหมายก็กำหนดให้เรียกเก็บดอกเบี้ยในอัตราที่ตกลงกัน ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เรียกเก็บดอกเบี้ยจากลูกหนี้โดยประเมินจากฐานะ ความสามารถในการชำระหนี้ของลูกหนี้แต่ละรายเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ การยกเว้นมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับกับการเรียกเก็บอัตราดอกเบี้ยของสถาบันการเงินเป็นไปตามพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๒๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีผลใช้บังคับกับลูกหนี้ที่ทำสัญญากับสถาบันการเงิน แต่กรณีของผู้ร้องหรือลูกหนี้คนอื่นที่มีได้ชำระหนี้ให้กับสถาบันการเงินจนหนี้นั้นเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามหลักเกณฑ์ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดและรัฐต้องออกกฎหมายขึ้นมา

แก้ไขปัญหาเพื่อรักษาไว้ซึ่งประโยชน์มหาชน หนี้สินของลูกหนี้ดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เพื่อให้ข้อยกเว้นที่มีให้นำบทบัญญัติมาตรา ๖๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งบังคับใช้กับลูกหนี้ของสถาบันการเงิน รวมทั้งผู้ร้องตามสัญญาเดิมยังมีผลอยู่ต่อไป เพื่อรักษาไว้ซึ่งสิทธิของเจ้าหนี้ พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงต้องมีบทบัญญัติดังกล่าวรองรับไว้

ดังนั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่าข้อโต้แย้งของผู้ร้อง ฟังไม่ขึ้น เพราะบทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคสาม มิใช่บทบัญญัติของกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองบุคคลไม่เท่าเทียมกันและกรณีนี้มีใช่เป็นการปฏิบัติเฉพาะแต่ผู้ร้องเท่านั้น ลูกหนี้ในคดีอื่นซึ่งมีสถานะเช่นเดียวกันกับผู้ร้อง ก็ได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ร้อง จึงไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ แต่ประการใด

ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ